

tion bedre. Da Indtægterne samtidig, uanset at der endnu ikke er beregnet Noget i Indkomsskat, ere 4 Millioner bedre end tidligere, saa vilde det, der manglede, altsaa udgjøre $3\frac{1}{2}$ Million. Kaste vi nu den ene Million bort i Betragtning af det Overskud af en Million, som vi tidligere havde, men som vi nu ikke længere kunne præterdere at have, saa vilde der altsaa kun være en Mangel, eller hvad man nu vil kalde det, af $2\frac{1}{2}$ Million, hvilket Beløb endog vilde være mindre, end hvad der i 1867—68 er anvendt til Jernbaner. Vi vilde altsaa forsaa vidt balancere, og de, der antage, at det er en gunstig Anvendelse af vore Penge at bygge Jernbaner, vilde endogsaa kunne sige, at vi vare gaaede fremad, idet vi havde faaet anvendt mere end $2\frac{1}{2}$ Million til Jernbaner, samtidig med, at vi vare komne til et saadant Deficit af $2\frac{1}{2}$ Million. At man skulde skue en bedre Stilling imøde ved at tage en Million som Indkomsskat, troer jeg er urigtigt, men det skal jeg ikke for Diebliffet komme nærmere ind paa. Jeg skal blive staaende ved de nu fremsatte Bemærkninger, som jeg ikke skal ledsage med nogen yderligere Tilføelse.

Conseilspræsidenten: Jeg skal kun tillade mig en ganske almindelig Bemærkning i Anledning af en Paastand, som fremkom fra den ærede Taler, som nu satte sig. Ved at betragte vore forskjellige Udgifter fremhævede han ved Siden af, hvad vi havde som Byrder fra Fortiden, ogsaa de store Byrder, som vi havde paalagt os til vort Forsvarvæsen, og navnlig med Hensyn til den Forøgelse til dette af omtrent 3 Millioner, som har fundet Sted, bemærkede den ærede Taler, at Herredømmet over den laa i vor egen Haand. Det maa jeg bestemt protestere imod; det svarer aldeles ikke til Tingenes virkelige Tilstand. Det gaaer Staten, som det gaaer Individet. Naar Retssikkerheden er mindre, maa man give mere ud for at opnaae samme. Jeg troer, at de Byrder, som Staten har paalagt sig og vedblivende maa paalægge sig til sit Forsvarvæsen, staae i et fuldkommen fornuftigt Forhold til, hvad man gjør paa andre Steder. Naar vi leve i et Statsamfund, i det Statsamfund,

som vi kalde det europæiske Statsamfund, saa kunne vi ikke stille os udenfor det, men maae rette os efter, hvad der findes hos andre Stater i dette Samfund.

André: Lad mig strax hertil bemærke, at jeg ikke ved denne Leilighed har villet gaae ind paa nogen Kritik, hverken af Udgifterne til Krigs- eller Marineministeriet eller af Udgifterne til Jernbanevæsenet. Det vilde lede meget for vidt. Jeg indrømmer, at der er fuldkommen god og gyldig Grund til, at Udgifterne til vort Forsvarvæsen nu maae stille sig høiere end tidligere, men jeg benægter, uden paa nogen som helst Maade nu at skulle forsøge paa nærmere at motivere dette, at denne Grund er tilstrækkelig til at forklare den Forøgelse, som har fundet Sted, og jeg antager under ingen Omstændighed, at de forøgede Udgifter have faaet den Anvendelse, som vil vise sig i sit Lid at have været den hensigtsmæssigste. Men derpaa skal jeg, som sagt, ikke gaae ind.

Conseilspræsidenten: Jeg skal kun hertil bemærke, at det egentlig heller slet ikke var Anvendelsen af Udgifterne, mine Bemærkninger gjaldt. Det var kun den bestemte Afkring af den ærede sidste Taler, at disse Udgifter laae i vor egen Haand, som jeg fandt mig foranlediget til at protestere imod. Det kan kun høist uegentlig paastaaes.

Jessen: Det blev ved Finantslovens Behandling for et Par Aar siden af en æret Taler beklaget, at Forhandlingen ikke var bleven løstet op paa de større Principers Omraade, og at Forhandlingen dreiede sig meest om særegne Enkeltheder i Finantsloven. Efterat det Savn, som saaledes dengang søttes, idag er afhjulpet, idet det høitærede 7de Kongevalgte Medlem (André) har givet en meget interessant og omfattende Indledning til denne Forhandling, være det mig tilladt at falde lidt ned fra de store Omraader og fremsætte nogle Bemærkninger med Hensyn til nogle ganske enkelte Poster i det foreliggende Finantslovsforslag. — Da den høitærede sidste Taler har omtalt Udgifterne til Jernbane-